

Arrest

nr. 351 875 van 24 augustus 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat C. DEVILLEZ
Eugène Smitsstraat 28-30
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 7 augustus 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. HEYVAERT, die *loco* advocaat C. DEVILLEZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij die verklaart op 15 april 2026 België te zijn binnengekomen, dient op 8 mei 2026 een verzoek om internationale bescherming in. Vingerafdrukkenonderzoek leert evenwel dat verzoekende partij al meerdere verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend, meer bepaald in Frankrijk en Duitsland.

1.2. Op 29 juni 2026 doen de Belgische autoriteiten conform artikel 41 van Verordening (EU) 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 betreffende asiel- en migratiebeheer, tot wijziging van de Verordeningen (EU) 2021/1147 en (EU) 2021/1060 en tot intrekking van Verordening (EU) nr. 604/2013 (hierna: de AMMR) kennisgeving inzake terugname aan de Franse autoriteiten. De Franse autoriteiten bevestigen op 13 juli 2026 de ontvangst van de kennisgeving inzake terugname.

1.3.Op 7 augustus 2026 wordt het overdrachtsbesluit (bijlage 26quater) getroffen. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Overdrachtsbesluit

In uitvoering van artikel 51/5/2 § 1 en 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt de heer (1), die verklaart te heten(1):

naam: A. (..)

voornaam: A. A. S. (..)

geboortedatum: (..)1989

geboorteplaats: Fashir

nationaliteit: Soedan

en die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Frankrijk.

Het verzoek om internationale bescherming wordt bijgevolg niet door de Belgische autoriteiten behandeld.

In uitvoering van artikel 51/5/2 § 2 en 74/6/1 § 2 van de wet van 15 december 1980 wordt de betrokkene vastgehouden met het oog op het uitvoeren van de overdracht binnen een termijn van 6 maanden.

De overdrachtstermijn kan worden verlengd tot maximaal 3 jaar indien de betrokkene onderduikt of niet meewerkt met de bevoegde instanties bij de organisatie van de overdracht, overeenkomstig artikel 51/5/2, §3 van dezelfde wet.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5/2 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 16(2) en artikel 36(1)b van Verordening (EU) 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024.

De heer A., A. A. S. (..) verder de betrokkene, die verklaart de nationaliteit van Soedan te hebben, diende op 08/05/2026 effectief een verzoek om internationale bescherming in. Betrokkene legde geen internationaal paspoort en geen persoonlijke identiteitsdocumenten voor en verklaarde hierover een internationaal paspoort en andere identiteitsdocumenten in Libië te hebben afgegeven aan de smokkelaar.

Op 01/06/2026 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van voorliggend verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde betrokkene geen in België of in een andere lidstaat verblijvende gezins- of familieleden te hebben. De betrokkene verklaarde alleen te hebben gereisd. Betrokkene verklaart sedert 2003 te zijn gescheiden, en geen kinderen te hebben.

Betrokkene verklaart Europa te zijn binnengekomen langs Italië in 2015, nadat hij Soedan in 2010 verliet en naar Libië trok. Hij verbleef een drietal dagen in Italië en trok toen naar Frankrijk, waar hij meermaals een verzoek indiende en waar hij werd afgewezen, hij trok daarna naar Duitsland waar hij een verzoek indiende en werd afgewezen, hij keerde terug naar Frankrijk, en daarop terug naar Duitsland, en dan opnieuw na afwijzing naar Frankrijk. De betrokkene verklaart dat hij op 15/04/2026 opnieuw naar België kwam.

De betrokkene bevestigt geregistreerde vingerafdrukken te hebben in, en meerdere verzoeken om internationale bescherming te hebben gedaan in Frankrijk en Duitsland.

Onderzoek van de overeenkomstig artikel 15(1) van Verordening (EU) 2024/1358 verzamelde biometrische gegevens leidde tot negen treffers in Eurodac. Het onderzoek toonde aan dat de betrokkene op respectievelijk 01/02/2017, 19/06/2017, 23/01/2018, 12/04/2019, 23/09/2022, 11/10/2022, 01/08/2024 een verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk, dat betrokkene respectievelijk op 05/03/2018 en 04/09/2018 een verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland.

Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt ook nog een eurodac hit Frankrijk op 22/06/2015, die werd vastgesteld bij een administratieve controle van een vreemdeling zonder de noodzakelijke binnenkomstdocumenten aan de Belgische grens op 24/07/2017 gevolgd door de betekening door van een bijlage 13septies op 25/07/2017 met vasthouding en een effectieve repatriëring op 06/09/2017, verder werd de betrokkene nog aangetroffen in België op 05/03/2021 in illegaal verblijf en dakloze omstandigheden.

Op 29/06/2026 werd overeenkomstig artikel 41 een kennisgeving inzake terugname gedaan aan de Franse autoriteiten, betreffende een geval van terugname als bedoeld in artikel 36, lid 1, punt b), van Verordening (EU) 2024/1351, in samenhang met artikel 13 van Uitvoeringsverordening (EU) 2025/2055. Op 13/07/2026 bevestigden de Franse autoriteiten de ontvangst van de kennisgeving inzake terugname.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) werd besloten om in België om internationale bescherming te verzoeken. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij België koos omdat mensenrechten hier worden gerespecteerd en België het centrum van de EU is.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd aan de betrokkene gevraagd en of er met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen bestaan voor betrokkene persoonlijk een verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. Met betrekking tot behandeling en

opvang in Frankrijk verklaarde de betrokkene dat hij er veel leed, geen opvang had en geen medische zorgen.

Met betrekking tot de persoonlijke gezondheidstoestand gaf betrokkene aan dat hij goed is.

Artikel 16(1) van Verordening (EU) 2024/1351 bepaalt het volgende: "De lidstaten behandelen een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze op het grondgebied van een van de lidstaten wordt ingediend, ook aan de grens of in de transitzones. Het verzoek wordt door één enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die op basis van de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, verantwoordelijk is." In artikel 16(2) werd het volgende vastgelegd: "Onverminderd de in deel IV van deze verordening vermelde regels, wanneer op basis van de in deze verordening genoemde criteria niet kan worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, is de eerste lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming werd geregistreerd verantwoordelijk voor de behandeling ervan." In artikel 16(3) wordt het volgende bepaald: "Indien het voor een lidstaat niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen omdat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan die lidstaat een reëel risico zou lopen op schending van persoonlijke grondrechten

die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, gaat de met het bepalen van de verantwoordelijkheid belaste lidstaat voort met het onderzoeken van de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. Indien een lidstaat op grond van de eerste alinea van dit lid de overdracht aan een volgens de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd geregistreerd niet kan uitvoeren, en niet kan vaststellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, wordt die lidstaat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming."

Artikel 36(1)b bepaalt het volgende: "De uit hoofde van deze verordening verantwoordelijke lidstaat is verplicht [...] een verzoeker, een onderdaan van een derde land of een staatloze ten aanzien van wie die lidstaat uit hoofde van artikel 16, lid 1, van Verordening (EU) 2024/1358 werd aangewezen als de verantwoordelijke lidstaat, terug te nemen onder de in de artikelen 41 en 46 van deze verordening vastgelegde voorwaarden."

Verordening (EU) 2024/1351 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) 2024/1351 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven, op zich geen grond zijn voor de toepassing van de discretionaire clausule van artikel 35(1) van Verordening (EU) 2024/1351.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen

zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken als gevolg van een overdracht aan Frankrijk een reëel risico te lopen op schending van persoonlijke grondrechten die neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er

zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk indirect refoulement impliceert, wijzen we erop dat Frankrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Frankrijk onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Frankrijk autoriteiten de gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, zoals die zijn vastgelegd in Verordening (EU) 2024/1347 en Verordening (EU) 2024/1348, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat een door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd of zou worden getoetst.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen op te merken dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om verzoekers om internationale bescherming de financiële middelen te verstrekken om een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Waar de betrokkene zich desgevallend beroep op het argument dat de registratie van zijn identiteit, van zijn vingerafdrukken of van een verzoek in dwingende omstandigheden gebeurde is het nuttig er op te wijzen op dat Verordening (EU) 2024/1358 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van zes jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 15(1)); van elke onderdaan van een derde land of staatloze van zes jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten aangehouden is in verband met het irregulier overschrijden over land, over zee of door de lucht van de grens, en die niet is teruggezonden (artikel 22(1)); en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van ten minste zes jaar die is ontscheept na een opsporings- en reddingsoperatie (artikel 24(1)). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de bovengenoemde gevallen is derhalve geen vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene inroept te zijn verplicht of gedwongen om vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een onmenselijke of vernederende behandeling door de autoriteiten in Frankrijk of aan de grens met deze lidstaat.

De betrokkene gaf aan België als doel te hebben en niet akkoord te zijn met een transfer naar Frankrijk omdat België de mensenrechten respecteert en een belangrijk centrum van de EU is, en hij in Frankrijk geen onderdak en geen medische zorgen kreeg. We merken op dat het om een subjectieve keuze gaat. We wijzen er in dit verband op dat in Verordening (EU) 2024/1351 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dat betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de discretionaire clausules van Verordening (EU) 2024/1351. Het enkele feit dat de betrokkene in België wenst te verblijven, kan derhalve niet worden beschouwd als een zwaarwegende grond op basis waarvan dient te worden aangenomen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

De betrokkene verklaarde een negatieve beslissing te hebben ontvangen in Frankrijk. De gegrondheid van de vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming zouden reeds door de Franse instanties zijn onderzocht en niet gegrond zijn bevonden. We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het

nemen van maatregelen met het oog op verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

Het enkele feit dat een voorafgaand verzoek om internationale bescherming door een andere lidstaat zou zijn afgewezen, noopt geenszins tot de toepassing van de discretionaire clause, en toont evenmin aan dat de Franse autoriteiten de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten en de gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming, zoals vastgelegd in Verordening (EU) 2024/1347 en Verordening (EU) 2024/1348, niet afdoende zouden respecteren. De betrokkene dient klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in te dienen bij de daartoe bevoegde Franse instanties en zo nodig bij het EHRM. Er is hierbij geen taak weggelegd voor de Belgische instanties en een in België ingediend verzoek om internationale bescherming vormt geen rechtsmiddel tegen de afwijzing van een voorafgaand in Frankrijk ingediend verzoek.

We verwijzen naar het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database”. De laatste update was op 02.06.2026 en werd geschreven door Laurent Delbos en Sébastien Charre. Het wordt hierna AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>. Een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier.

In het AIDA-rapport wordt gesteld dat de verzoeken van personen die in het kader van de Dublinverordening worden overgedragen aan Frankrijk op dezelfde manier worden behandeld als andere verzoeken om internationale bescherming (AIDA-rapport p. 78: “Applications of persons returned to France under the Dublin III Regulation are treated in the same way as any other asylum applications.”).

Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen wel als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs en Lyon zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (AIDA-rapport p. 78).

Frankrijk kent verschillende soorten opvangstructuren: Accommodation centres for all asylum seekers (CADA), Emergency accommodation for all asylum seekers (HUDA) en Reception and administrative situation examination centres (CAES). Personen die via een Dublinprocedure worden overgedragen aan Frankrijk worden behandeld als ‘gewone’ verzoekers om internationale bescherming en kunnen aldus genieten van dezelfde opvangmogelijkheden met als enige uitzondering dat zij geen toegang hebben tot de CADA-centra (AIDA-rapport p. 130). Dit wil natuurlijk niet zeggen dat er geen problemen opduiken in het opvangsysteem van Frankrijk.

Ondanks de toename van de opvangcapaciteit en de creatie van nieuwe soorten opvangcentra blijft het in sommige regio’s moeilijk om iedere verzoeker om internationale bescherming van opvang te voorzien en belanden ook verzoekers die recht hebben op opvang soms op straat (AIDA-rapport p. 131).

We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren. We zijn echter van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen – die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen – systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, of dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten.

Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers betekent niet dat dient te worden besloten dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers aan het werk kunnen gaan 6 maanden nadat hun verzoek werd ingediend. Het rapport stelt dat er obstakels zijn die de toegang tot de arbeidsmarkt bemoeilijken. Een obstakel is de omslachtige procedure voor het krijgen van een werkvergunning, die moet worden verworven voor een persoon aan het werk kan. Indien een persoon een beroepsopleiding wilt volgen is deze ook onderworpen aan de afgifte van een werkvergunning (AIDA-rapport p. 137 – 138). Onderwijs wordt in Frankrijk georganiseerd voor alle kinderen tot 16 jaar. Kinderen van verzoekers en verzoekers die zelf nog minderjarig zijn hebben dus recht op onderwijs en zijn eigenlijk verplicht tot het volgen van onderwijs. Voor volwassenen wordt er niet standaard voorzien in onderwijs of beroepsopleiding (AIDA-rapport p. 138 – 139). Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te

garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Het AIDA-rapport maakt melding van het feit dat beslissingen omtrent asielaanvragen in principe binnen de 6 maanden na de asielaanvraag worden genomen in Frankrijk. Maar het rapport maakt ook melding van het feit dat deze limiet uitgebreid kan worden met 9 en maximum 12 maanden. Indien er binnen de 6 maanden geen beslissing kan worden genomen, dienen de asielinstanties de betrokkene minstens 15 dagen voor het vervallen van de deadline hierover te informeren. Er zijn echter geen consequenties verbonden aan het niet volgen van de tijdslimieten (AIDA-rapport p. 52). Verder merken we ook op dat het zeker niet te ontkennen valt dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Frankrijk, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, waardoor het feit dat de asielprocedure voor betrokkene in Frankrijk een langere tijdsduur kende geen schending betekent van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat indien de betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Franse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker om internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Franse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties.

Het AIDA-rapport over Frankrijk meldt dat asielzoekers toegang hebben tot de Franse gezondheidszorg via de universele ziekteverzekering (PUMA). Ook personen wiens verzoek werd afgewezen behouden hun recht op medische zorg tot 6 maanden na afwijzing. De moeilijkheden en wachttijden binnen de gezondheidszorg variëren in verschillende Franse steden. Sinds 2019 werd er echter een wachtperiode ingesteld voor verzoekers, sinds 2020 moet een verzoeker tenminste 3 maanden in Frankrijk verblijven alvorens hij of zij toegang krijgt tot de Franse gezondheidszorg. Dit betekent dat de gezondheidszorg in Frankrijk sinds 2020 minder toegankelijk is voor verzoekers die hierdoor vaak langer wachten om een dokter te consulteren, daarnaast maakt dit het moeilijker om snel bepaalde kwetsbaarheden te kunnen identificeren. De Franse wetgeving heeft geen specifieke voorzieningen voor psychologische hulp voor verzoekers.

In theorie kunnen verzoekers via het PUMA-systeem genieten van psychiatrische of psychologische begeleiding maar ze worden vaak geweigerd door zorgverstrekkers omwille van de bestaande taalbarrières. Slachtoffers van marteling en getraumatiseerde verzoekers kunnen ook via bepaalde NGO's begeleiding krijgen, maar deze begeleiding is slechts op een beperkt aantal plaatsen beschikbaar (AIDA-rapport p. 140 – 141). Hoewel het rapport melding maakt van bepaalde obstakels in de toegang tot gezondheidszorg in Frankrijk leidt dit geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat hij gezond en wel is. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Frankrijk van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België. De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Artikel 50 van Verordening (EU) 2024/1351 bepaalt dat de overdragende lidstaat, enkel om ervoor te zorgen dat de adequate medische verzorging of behandeling gegeven wordt aan met name kwetsbare personen, de verantwoordelijke lidstaat informatie verstrekt over eventuele bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in specifieke gevallen ook informatie over de fysieke of mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Die informatie wordt doorgegeven in een gemeenschappelijke gezondheidsverklaring met de nodige bijgevoegde stukken. De verantwoordelijke lidstaat zorgt ervoor dat goed in die bijzondere behoeften wordt voorzien, met name als het gaat om essentiële medische zorg. Het doel is dat na overdracht

meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende bijzondere behoeften door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, Frankrijk die door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring in kennis kan worden gesteld van bijzondere behoeften, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien.

Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, met inbegrip van verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Voorts merken we op dat in het arrest van het Hof van Justitie in de zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) wordt gesteld dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Frankrijk en dat middels de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring kan worden voorzien in de nodige maatregelen met betrekking tot de bijzondere behoeften.

Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan die lidstaat een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 35(1) van Verordening (EU) 2024/1351.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

Brussel, 07.08.2026

De gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie

(..)"

2. Betreffende de urgente procedure

Het beroep is gericht tegen een overdrachtsbesluit, en verzoekende partij wordt met het oog op de overdracht vastgehouden. Overeenkomstig artikel 2.28, §1, eerste lid, 4° van de RvV-wet is de urgente procedure van toepassing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partij zet een enig middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"Enig middel afgeleid uit de schending van

-artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "EU-Handvest") en artikel 3 EVRM;

-de formele en materiële motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet;

-het zorgvuldigheidsbeginsel

Verzoeker meent dat een gedwongen terugkeer naar Frankrijk een schending van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie in samenhang met artikel 3 EVRM zou uitmaken.

4.1. ALGEMENE PRINCIPES

Artikel 4 EU-Handvest stemt overeen met artikel 3 EVRM, en de inhoud en reikwijdte van deze bepaling zijn conform artikel 52, derde lid van het EU-Handvest dezelfde als die van artikel 3 EVRM1.

Hoewel artikel 43 van de Asiel en migratiebeheerverordening (EU) 2024/1351 vooropstelt dat de draagwijdte van een rechtsmiddel tegen een overdrachtsbesluit luidens deze bepaling beperkt is tot een beoordeling of de overdracht De draagwijdte van een dergelijk rechtsmiddel is beperkt tot een beoordeling of de overdracht voor de betrokken persoon een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling zou inhouden in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten, leidt de overeenstemmende inhoud van deze bepaling met artikel 3 EVRM ertoe dat de rechtspraak over artikel 3 EVRM relevant is bij de beoordeling van de vaststelling van een schending van artikel 4 van het Handvest.

Het is, wat dat betreft, vaststaande rechtspraak dat, om te beoordelen of iemand een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat onderzocht dienen te worden, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 Oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

In het geval kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming in geval van terugkeer naar een andere EU-lidstaat het risico loopt om er onmenselijke of vernederende behandelingen te ondergaan, houdt artikel 3 EVRM een positieve verplichting in om de betrokkene niet naar het desbetreffende land uit te wijzen (zie onder meer EHRM 4 november 2014, Tarakhel v. Zwitserland, § 93).

Om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen moeten de onmenselijke of vernederende behandelingen een minimumniveau van ernst vertonen. De beoordeling van dit niveau is evenwel relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de leeftijd van de betrokkene persoon, zijn medische en/of psychische gezondheidstoestand, de duur van een eventuele medische behandeling en de fysieke en mentale gevolgen ervan.

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 (C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU) dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit is ook het geval wanneer de overdracht van een asielzoeker met een mentale of fysieke aandoening kan leiden tot een reëel risico op een significante en onomkeerbare verergering van de gezondheidstoestand.

In dergelijk geval, waarbij de overdracht van een verzoeker met ernstige gezondheidsproblemen, op zichzelf, een risico kan uitmaken op een onmenselijke of vernederende behandeling, dient een grondig onderzoek naar de individuele elementen die een overdracht in de weg staan gevoerd te worden (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

Vooraleer over te gaan tot een overdracht, moet dan ook alle twijfel weggenomen worden over de impact op de gezondheidstoestand van de betrokkene. Daarom moeten volgens het Hof maatregelen genomen worden zodat de overdracht kan plaatsvinden in omstandigheden die de gezondheidstoestand van de betrokkene garanderen.

Indien de voorzorgen niet voldoende zijn, moeten de betrokken autoriteiten van de lidstaten de uitvoering van de overdracht schorsen zolang de gezondheidstoestand een overdracht in de weg staat.

Op verwerende partij rust daarnaast ook de materiële en formele motiveringsplicht, zoals ook voorzien in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, op basis waarvan Uw Raad bevoegd is om na te gaan of zij bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.²

Het op verwerende partij rustende zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

4.2. DE SITUATIE IN FRANKRIJK EN DE INDIVIDUELE SITUATIE VAN VERZOEKER

In het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dient met name bijzondere aandacht te worden besteed aan de gevolgen van een terugkeer naar Frankrijk wat de toegang tot de asielprocedure en in het bijzonder de opvangvoorzieningen en procedurele garanties betreft.

Volgens de bestreden beslissing is verwerende partij van oordeel dat de beperkte capaciteit van en toegang tot de Franse opvangstructuren geen aanleiding geeft tot het besluit dat personen er systematisch geen toegang krijgen tot de asielprocedure en de opvangstructuren, of dat Frankrijk in het algemeen in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten. Deze conclusie, en de hierop volgende analyse in de bestreden beslissing, berust echter op een gedeeltelijke en selectieve lezing van het meest recente AIDA-rapport van 2 juni 2026, dat ook aan het administratief dossier werd gevoegd als landeninformatie waarop deze beslissing steunt.

Dit blijkt uit de volgende analyse van datzelfde AIDA-rapport, zowel wat de algemene situatie betreft, als de bijzondere situatie betreft waarin verzoeker zich omwille van zijn eerdere geweigerde verzoeken om internationale bescherming bevindt.

4.2.1. DE ALGEMENE SITUATIE

Verwerende partij heeft onvoldoende zorgvuldig de algemene situatie in Frankrijk voor verzoekers om internationale bescherming beoordeeld in het licht van de individuele situatie van verzoeker.

Het Franse systeem voor toegang tot de asielpprocedure kent in de praktijk belangrijke administratieve drempels. Om een afspraak bij de GUDA (guichet unique de demande d'asile) te verkrijgen, moet een asielzoeker zich eerst tot een SPADA (Structure de premier accueil pour demandeurs d'asile) wenden. Hoewel de afspraak wettelijk binnen drie werkdagen moet plaatsvinden, heeft de invoering van deze tussenstap volgens het rapport juist geleid tot meer complexiteit en vertragingen. In Grenoble bv. bedroeg de wachttijd eind 2024 ongeveer twee maanden:

"In order to obtain an appointment at the GUDA, asylum seekers must present themselves to orientation services (SPADA). In practice, these are manned by local organisations who are thus responsible for this pre-registration phase and deliver the appointments at the Prefecture for the asylum seekers. According to the law, the appointment before the GUDA has to take place within 3 working days after asylum seekers have expressed their intention to lodge an asylum claim at the SPADA. This deadline can be extended to 10 working days when a large number of foreign nationals wishing to introduce an asylum claim arrive at the same time.

While the introduction of the "single desk" system in 2015 aimed at reducing delays relating to registration and avoid long lines of people presenting themselves in front of Prefectures, this additional step has led to more complexity and delays in accessing the procedure in practice. To restore the 3-day time limit, the Minister of Interior published a Circular on 12 January 2018 which increased the staff in Prefectures and in the French Office for Immigration and Integration (OFII) to reorganise services. This plan ensures fully operational GUDA every day of the week, as well as overbooking to compensate for 'no show' appointments. According to the authorities, the average time was 4 days in 2020, 2.6 days in 2021, 4.1 days in 2022, 3.8 days in 2023 and 2.7 days in 2024. No data is available for 2025. Although overall the deadline of 3 days is complied with, in 2024 the situation remained very complicated in the Isère department (Grenoble GUDA), where the registration time was approx. two months at the end of 2024. However, a judge ordered compliance with the three-day deadline in a ruling in July 2025, which allowed processing times to return to normal." (p. 46)

Deze moeilijkheden beginnen zelfs vóór de formele registratie. De Franse Rekenkamer heeft volgens het rapport gewezen op zogenaamde "verborgen wachttijden" vóór toegang tot een SPADA en bekritiseert dat personen weken of maanden moeten wachten alvorens zij hun aanvraag kunnen indienen en hun kwetsbaarheid kan worden beoordeeld. Vooral in Île-de-France vormde ook het telefonische afspraken-systeem van OFII een bijkomende administratieve hindernis: NGO's meldden dat asielzoekers herhaaldelijk vruchteloos moesten bellen of meer dan een half uur aan de telefoon moesten wachten. Bovendien is een adres formeel niet noodzakelijk voor registratie, maar is het in de praktijk wel belangrijk om de procedure behoorlijk te kunnen volgen en om bepaalde sociale rechten, waaronder PUMA (Protection Universelle Maladie), te verkrijgen:

"In a report published in May 2020, the Court of Auditors (Cour des comptes) highlighted however the existence of "hidden delays" before accessing a SPADA and stressed that "making people wait several weeks or even several months before the deposit of their request and the assessment of their vulnerability is unsatisfactory not only with regard to their rights but also for the effectiveness of the asylum system".

Indeed, asylum seekers have faced difficulties in accessing SPADAs, especially in the Ile-de-France region (Paris and surroundings). Since May 2018, the French Office of Immigration and Integration (OFII) operates a telephone appointment system in this region, whereby applicants obtain an SMS appointment to appear before a SPADA, which in turn books them an appointment with the GUDA to register their application. The telephone appointment system therefore constitutes an additional administrative layer in the registration process. OFII described this system as "very positive". However, during the initial years of implementation, NGOs criticised the telephone platform as inefficient, referring to people unsuccessfully attempting to call several times, or waiting for over half an hour on the phone before speaking to OFII. NGOs have led several unsuccessful legal challenges between 2018 and 2021 to end the telephone platform system, however this did lead to technical and staffing improvements." (p. 47)

Ook het ontbreken van een vaste verblijfplaats kan de praktische toegang tot de procedure en sociale rechten bemoeilijken. Hoewel een domicilie niet formeel vereist is om de asielaanvraag bij de GUDA te registreren, worden bepaalde kennisgevingen nog per post verzonden en is een adrescertificaat bovendien vereist voor bepaalde sociale voorzieningen, in het bijzonder de ziekteverzekering PUMA:

"At the GUDA, it is not mandatory to provide an address (domiciliation) to register asylum seekers' claims. However, as long as some notifications are still sent by mail, asylum seekers have to provide an address for the procedure to be smoothly conducted (e.g. to receive decision on reception conditions, on appeal, etc). An

address certificate (*déclaration de domiciliation*) is also necessary to benefit from certain social benefits, in particular the Universal Health Protection Scheme (*Protection Universelle Maladie - PUMA*)." (p. 47)

De toegang tot de procedure kan aan de grens nog problematischer zijn. In de grensprocedure worden interviews buiten Roissy vaak via videoconferentie of zelfs telefonisch afgenomen. Volgens het rapport leidt videoconferentie vrijwel steeds tot technische problemen, waarna het interview telefonisch wordt gevoerd. Daarnaast zijn er problemen vastgesteld inzake de vertrouwelijkheid van de gesprekken, bijvoorbeeld omdat interviews plaatsvinden in niet-afgeschermdes ruimtes met andere aanwezigen of storend achtergrondgeluid. De asielzoeker kan bovendien moeilijk documenten voorleggen die hij bij zich heeft:

"Videoconferencing is often used in interviews during the border procedure as opposed to the regular procedure. Roissy CDG airport, where the majority of border procedures take place, is the only waiting zone where the OFPRA Border Unit interviews the asylum applicant in person. The interviews in Orly, Marseille and Lyon are conducted by videoconference and interviews for all other border procedures are done by phone. The consent of the applicant is not needed. When videoconferencing is used, it almost always runs into technical problems, as a result of which the interview is then carried out by phone. This led the Administrative Court of Marseille in 2017 to invoke procedural irregularities and annul decisions refusing admission to the territory for the purpose of seeking asylum where the interview with OFPRA has been conducted by phone rather than videoconference. Another important concern raised in practice relates to issues of confidentiality. According to OFPRA, all the rooms are approved by OFPRA and, to be approved, the room has to be used only by the asylum applicant and the confidentiality has to be guaranteed. However, according to other stakeholders, remote interviews are sometimes carried out in inadequate rooms where other persons may be present or where there is a disturbing background noise. In Orly for example, the interview is held in a common room where other people are held and where other police staff maybe present. Moreover, the interview room is not soundproof and is placed next to an office of the border police, as a result of which background noise from police officers may disrupt the interview. Remote interviews further create difficulties to share and submit documentary evidence. There have been cases where asylum applicants were not able to share evidence they had in their possession, or only partially on video when videoconference is used. There are no other tools such as fax or scanners available to submit these documents." (p. 88)

Ook wat tolken betreft, signaleert het rapport verschillende concrete problemen. De taal die de asielzoeker bij de registratie bij de GUDA opgeeft, is in beginsel bindend gedurende de volledige procedure en kan pas in beroep worden betwist. Het rapport vermeldt daarnaast dat de kwaliteit van de vertolking aanzienlijk kan variëren. Asielzoekers hebben melding gemaakt van te vereenvoudigde of onnauwkeurige vertalingen, onoplettende tolken en ongepaste persoonlijke opmerkingen. In sommige gevallen trad een protection officer zelf als tolk op:

"The presence of an interpreter during the personal interview is provided if the request has been made in the application form. Following the 2018 asylum reform, the language declared by the asylum applicant upon registration at the GUDA is binding for the entire procedure and can only be challenged at the appeal stage. Failure by OFPRA to provide interpretation may affect the validity of the first instance decision. The Council of State ruled in 2018 that where the asylum applicant has been unable to communicate and to be understood during the interview, due to the absence of an interpreter for their language or a language they sufficiently comprehend, and the deficiency is imputable to OFPRA, the asylum decision shall be annulled by CNDA." (p. 57)

"According to some stakeholders, the quality of interpretation can vary significantly. Some asylum applicants have reported that translations are too simplified (e.g. approximate translations or not in line with their answers) or carried out with inappropriate behaviour (e.g. inattentive interpreters or interpreters taking the liberty to make personal reflections or laughing with the protection officer). Moreover, OFPRA's protection officers may sometimes act as interpreters themselves, which can have a diverse impact. Some asylum applicants report difficulties to open up to a person who speaks the language of the country involved in the alleged persecution. Nevertheless, some advantages have also been reported, such as demonstrating a particular interest for the region of origin." (p. 58)

Bij tolken op afstand zijn de problemen volgens het rapport nog uitgesproken. De communicatie wordt bemoeilijkt doordat de protection officer tegelijkertijd notities maakt en de verzoeker daardoor onderbreekt. Daarnaast zijn er gevallen gemeld waarin de tolk zich tijdens het vertrouwelijke gesprek bijvoorbeeld in een treinstation of een park bevond:

"Nevertheless, when carried out remotely, the quality of the interpretation services seems to raise concerns. According to organisations assisting asylum applicants, remote interview and interpretation prove particularly challenging for the individual as they are often interrupted by the Protection Officer, who is typing notes at the same time. According to OFRA, interview conditions have evolved in time. Another issue relates to confidentiality. There have been cases where the background noise indicated that the interpreter was in a train station while the interview was ongoing; or in a parc surrounded by children." (p. 89)

Een bijkomende procedurele moeilijkheid betreft de mogelijkheid om zich tijdens het OFPRA-interview door een advocaat of erkende NGO te laten bijstaan. Hoewel dit formeel mogelijk is, wordt hiervan in de praktijk slechts zeer beperkt gebruikgemaakt. De gespecialiseerde NGO's beschikken niet over voldoende middelen

om deze begeleiding systematisch te verzekeren, waardoor meer dan 97% van de interviews in 2024 zonder derde persoon plaatsvond:

"According to OFPRA decisions of 30 July 2020 and 21 April 2023, 38 organisations are authorised to accompany asylum applicants in interviews. These organisations are frequently requested to accompany asylum applicants, most of the time by applicants not accommodated in the centres they run. However, the lack of specific funding dedicated to this mission renders such assistance difficult in practice. Only 2.1% of asylum applicants interviewed in 2024 were accompanied by a third party, compared to 2% in 2023, 1.8% in 2022, 1.58% in 2021, 1.4% in 2020 and 1.7% in 2019." (p. 56)

De toegang tot juridische bijstand verschild bovendien sterk naargelang de opvangsituatie. Personen die in een opvangcentrum verblijven, kunnen doorgaans ondersteuning krijgen bij het voorbereiden van hun aanvraag en interview. Personen die geen opvang krijgen, beschikken slechts over de beperktere ondersteuning van de SPADA. Volgens het rapport leidt dit tot een ongelijke behandeling: de meest preciaire asielzoekers ontvangen juist minder begeleiding, terwijl zij soms bovendien ver van een SPADA verblijven:

"If the applicant cannot be accommodated in a reception centre, then the "reference framework" for asylum applicants' "orientation platforms" (SPADA) applies, and they can obtain some basic information and assistance on the procedure from their relevant SPADA. These assistance services are funded by OFII, by the Ministry of Interior and/or by EU funding under the Asylum, Migration and Integration Fund (AMIF). Some local authorities sometimes contribute to this funding. Access to legal assistance varies depending upon the type of reception conditions provided. Asylum applicants in the most precarious situations i.e. those without reception conditions are offered much fewer services than those accommodated in CADA. This situation leads to unequal treatment between asylum applicants accommodated in reception centres (a fortiori CADA), who receive support and in-depth assistance, and asylum applicants housed in emergency facilities or dependent upon unofficial sheltering solutions, who are without direct support and are sometimes located far away from the regional SPADA. Furthermore, the limited resources allocated to these platforms greatly limit the services provided." (p. 66)

Dat verzoeker eerder verschillende keren een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, die geweigerd werden, is een element dat hierbij in rekening moet worden genomen, in het bijzonder wat de toegang tot dergelijke procedurele waarborgen betreft, met onder meer (het gebrek aan) de bijstand van een advocaat.

Ook de juridische bijstand in beroep kent volgens het rapport belangrijke praktische tekortkomingen. De vergoeding van advocaten wordt door verschillende actoren als onvoldoende beschouwd om een ernstig en kwalitatief dossier voor te bereiden. Vooral het ontbreken van middelen voor tolken vormt een probleem. Veel advocaten zijn gevestigd in Parijs, terwijl hun cliënten elders verblijven, waardoor zij hun cliënt soms pas vlak voor de zitting ontmoeten. Voor niet-opgevangen asielzoekers bestaat daardoor een reëel risico dat zij hun beroep grotendeels zelf moeten opstellen:

"In any event, the current level of compensation is still deemed insufficient by many asylum stakeholders in France and this prevents lawyers from doing serious and quality work for each case. In particular, it is not enough to cover the cost of an interpreter during the preparation of the case. Lawyers are often court-appointed by the CNDA, and only have the address of their clients and no phone numbers for the parties to effectively get in touch. Moreover, most of these lawyers are based in Paris whereas asylum applicants can be living elsewhere in France. Therefore, they often do not meet their clients until the last moment. Lawyers sometimes refuse to assist asylum applicants in writing their appeal and only represent them in court. This makes it difficult for asylum applicants to properly prepare for the hearing. Asylum applicants who are not accommodated in reception centres may therefore be on their own to write their appeal and face a high risk of seeing their appeal rejected by order due to insufficient arguments. They can only rely on legal assistance from NGOs, which is nevertheless very uncertain given the uneven availability of such assistance, as it is dependent on the location of the asylum applicant, the availability of interpreters as well as the capacity and resources of the NGO." (p. 67)

In de grensprocedure worden deze problemen nog versterkt door de bijzonder korte beroepstermijn. Een beroep tegen de weigering van toegang moet binnen 48 uur worden ingesteld en moet in het Frans en voldoende feitelijk en juridisch gemotiveerd zijn. Volgens Anafé is de effectiviteit van dit rechtsmiddel daardoor in de praktijk grotendeels theoretisch:

"Anafé has denounced the merely theoretical nature of the effectiveness of this suspensive appeal. In practice several obstacles occur in this regard: the asylum applicant has very few resources to write such an appeal on his own; the request must be lodged with the competent court within 48 hours of notification of the decision of the Minister of the Interior, without extension on weekends; the appeal must be written in French and sufficiently motivated in fact and in law (otherwise, the appeal can be rejected without a hearing). These difficulties persisted in 2024." (p. 90)

Daar komt bij dat in de grenszones geen permanente juridische of NGO-aanwezigheid bestaat. Asielzoekers moeten zelf proberen telefonisch een advocaat of hulpverlener te bereiken, terwijl problemen zijn vastgesteld met toegang tot een telefoon en met de actualiteit van de lijsten van beschikbare advocaten. De zeer korte tijd tussen de aanvraag en het interview maakt het bovendien moeilijk om nog tijdig bijstand te organiseren:

"There is no permanent legal adviser or NGO presence in the waiting zones; only Anafé is occasionally present in Roissy CDG Airport. Asylum applicants must therefore try to get hold of an adviser by phone from

the waiting zone. Many concerns have been raised about effective access to a telephone, as well as outdated lists of lawyers available in different waiting zones." (p. 90)

Wat de opvang betreft, stelt het rapport vast dat het aanbod structureel ontoereikend is. Slechts ongeveer 70% van de asielzoekers die volgens de Franse overheid recht hebben op materiële opvangvoorzieningen wordt daadwerkelijk gehuisvest. Wanneer ook personen worden meegerekend die geen opvangvoorwaarden ontvangen, waren eind 2025 ongeveer 88.000 asielzoekers niet gehuisvest in specifieke opvangplaatsen.

Frankrijk schiet volgens het rapport reeds jarenlang tekort in zijn verplichting om alle asielzoekers opvang te bieden:

"In 2025, the number of asylum applicants accommodated remained far below the number of persons registering an application. At the end of the year, the Ministry of Interior stated that 70% of asylum applicants eligible to material reception conditions – i.e., 90,536 persons in total at the end of December 2024 according to OFII – should effectively be accommodated (compared to 71 % at the end of 2024) i.e. about 64,760 persons. If we add asylum applicants who do not benefit from reception conditions, we can consider that about 88,000 asylum applicants were not accommodated in dedicated places in France as of the end of 2025 (according to Eurostat, 153,090 asylum applications were pending in France at the end of 2025) - a part of them (unknown) however did not express the need to be accommodated. ECRE's report on the reception conditions of refugees and asylum applicants in Europe demonstrates that France has consistently fallen short of its obligations to provide accommodation to all asylum applicants on its territory, despite a considerable expansion of its reception infrastructure and a proliferation of types of accommodation." (p. 128)

Het opvangtekort is bovendien niet uitsluitend een kwestie van het absolute aantal plaatsen. Er bestaat ook een discrepantie tussen de beschikbare plaatsen en het profiel van de asielzoekers. Veel centra zijn ingericht voor gezinnen en koppels, terwijl een groot deel van de asielzoekers alleenstaand is. Wie vóór het instellen van een beroep geen toegang tot een opvangcentrum heeft verkregen, heeft volgens het rapport weinig kans om tijdens de beroepsfase alsnog een plaats te krijgen en kan uiteindelijk aangewezen zijn op nachtopvang of zelfs de straat:

"In practice, there is a discrepancy between the type of places available and the reality of asylum applicants in France. Many reception centres have been organised so as to receive families or couples, thereby making it difficult for single men or women to be accommodated. A 2023 parliamentary report contrasts this with the fact that, at least in the context of regional orientation, 61.8% of asylum applicants were single men, 27.1% families and 11.1% single women, while of the 3,000 empty accommodation units available in July 2021 (corresponding to 5,000 people), 71% were places designed to accommodate families. At the national level, in 2023, 41.6% of accommodated people were single persons and 58.4% were part of a family. Moreover, if the asylum applicant has not succeeded in getting access to a reception centre before lodging their appeal, the chances of benefitting from one at the appeal stage are very slim. In case of a shortage of places, asylum applicants may have no other solutions than relying on night shelters or living on the street. The implementation of the national reception scheme intends to avoid as much as possible cases where asylum applicants are homeless or have to resort to emergency accommodation in the long run, yet gaps in capacity persist." (p. 129)

De problemen beperken zich bovendien niet tot het ontbreken van een bed. De oriëntatie naar een opvangplaats kan ertoe leiden dat de asielzoeker naar een andere regio wordt gestuurd dan de regio waar hij zijn aanvraag heeft geregistreerd. Indien hij zich niet binnen vijf dagen naar de toegewezen plaats begeeft, wordt het aanbod als geweigerd beschouwd en kan hij zijn verdere materiële opvangvoorwaarden verliezen. Het rapport vermeldt bovendien dat de nationale oriëntatie in de praktijk zelfs heeft geleid tot het verlies van alle opvangvoorwaarden voor personen die niet naar een andere regio willen gaan:

"According to the national reception scheme principle, an asylum applicant who has registered their claim in a specific Prefecture might not necessarily be accommodated in the same region. The asylum applicant has to present themselves to the accommodation place proposed or the region assigned by OFII within 5 days. If not, the offer is considered to be refused and the asylum applicant will not be entitled to any further material reception conditions." (p. 127)

"This plan had a negative impact on accommodation in these regions, as the local situation has not improved and it is now becoming almost easier to be accommodated from Paris than from other places. Moreover, it can lead to deprivation of all reception conditions for people who do not accept to go to another region." (p. 118)

De financiële ondersteuning biedt evenmin een reëel alternatief voor ontbrekende opvang. De aanvullende ADA voor personen die wegens capaciteitsgebrek niet kunnen worden gehuisvest bedraagt € 7,40 per dag. Het rapport kwalificeert dit bedrag uitdrukkelijk als zeer laag en stelt dat het toegang tot de private huurmarkt vrijwel onmogelijk maakt. Bovendien worden betalingen vaak vertraagd en bestaan er problemen met de praktische werking van de ADA-kaart:

"An additional daily rate is paid to adult asylum applicants who have accepted material reception conditions but who cannot be accommodated through the national reception scheme due to lack of capacity. Following successive rulings of the Council of State annulling the previous provisions due to the inadequacy of the set amount (4.20 € and 5.40 € respectively), the current amount granted is € 7.40 per day. This amount remains very low and renders access to accommodation on the private market almost impossible. The ADA is paid to asylum applicants on a monthly basis directly by OFII on a card, similar to a debit card that can be used by

asylum applicants. It is not necessary for asylum applicants to open a bank account to benefit from the ADA (except in some cases where asylum applicants are overseas) and use the card. Many problems have been raised by local stakeholders regarding the ADA, problems which persist in 2025. On many occasions, the allowance has been paid late. In addition, some asylum applicants are not used to using a bank card or a cash machine. In some accommodation centres, asylum applicants do not receive the same amount even if they are in similar situations (e.g. same date of arrival and registration, same family composition or same duration of accommodation in the centre). These issues can create tensions between asylum applicants and may expose social workers to a lot of pressure and complicate their work. Moreover, it is very difficult to interact with OFII, according to local NGOs, to resolve such problems." (p. 121)

De praktische beperkingen van de ADA-kaart kunnen de dagelijkse toegang tot basisbehoeften verder bemoeilijken. Omdat de kaart enkel voor elektronische betalingen kan worden gebruikt, kunnen asielzoekers volgens het rapport bijvoorbeeld geen voedsel kopen op lokale markten of in kleine winkels, geen tweedehandskleding kopen, geen openbaar vervoer betalen wanneer elektronische betaling niet mogelijk is en geen waarborg voor een private woning in contanten betalen. Bovendien kunnen laattijdige terugvorderingen van onverschuldigd betaalde bedragen de betrokkene in ernstige financiële moeilijkheden brengen:

"In addition, OFII sometimes requests late repayment of undue payments, and consequently puts asylum applicants in important financial difficulties. The credit card on which the financial allowance is provided can only be used for payments, both online and in shops. This development restricts how asylum applicants can use their money and has been strongly criticised by NGOs. As a result, asylum applicants cannot buy food in local markets or small shops nor clothing in second hands shops or pay for public transportation when there are no electronic means available, or pay a deposit in cash for a rent." (p. 122)

De kwaliteit van de opvang verschilt daarnaast naargelang het type voorziening. Het rapport stelt dat de omstandigheden in CADA (Centre d'accueil pour demandeurs d'asile) op zichzelf doorgaans adequaat zijn, maar dat het nationale opvangsysteem als geheel volgens het VN-Comité tegen Foltering kampt met tekortkomingen, moeilijkheden om toegang tot opvang te verkrijgen en ontoereikende materiële omstandigheden. Ook verschillen de activiteiten en begeleiding sterk tussen de verschillende opvangvormen:

"The activities and tasks entrusted to all reception centres are defined in a decree of December 2018 and include: Accommodation; Information about rights and obligations in the centre; Information on the asylum procedure; Information on health; Information on reception rights; Accompaniment for schooling of children; Social, voluntary and recreational activities; Preparation and organisation of exit from accommodation. However, the budget allocated to these centres varies from € 19 to € 40 per person according to the type of accommodation, and activities vary widely in practice. In its concluding observations following its review of the situation in France, the United Nations Committee Against Torture drew attention to accommodation conditions under the National Reception Scheme (DNA). It referred to 'shortcomings', 'difficulties in accessing accommodation' and 'inadequate material conditions'. According to the Committee, France should step up its efforts to ensure suitable accommodation and decent living conditions." (p. 135)

Ook de duur van het verblijf in opvangcentra is aanzienlijk. De gemiddelde verblijfsduur in CADA bedroeg in 2022 524 dagen, terwijl voor CADA en HUDA (Hébergement d'urgence dédié aux demandeurs d'asile) samen een gemiddelde verblijfsduur van 518 dagen werd vermeld. Dit wijst erop dat de opvangplaatsen niet snel opnieuw beschikbaar komen, waardoor de structurele capaciteitstekorten verder worden bestendigd:

"The average length of stay in CADA in 2022 was 524 days. The average length of stay in CADA in 2023 was not available by the time of writing of this report (April 2026), the only public data in this field mention an average length of stay of 518 days for CADAs and HUDAs." (p. 136)

De toegang tot de arbeidsmarkt is voor asielzoekers sterk beperkt. In beginsel kunnen zij pas werken wanneer OFPRA de aanvraag niet binnen zes maanden heeft behandeld. Zelfs wanneer de termijn is verstreken, moet de asielzoeker nog een tijdelijke arbeidsvergunning verkrijgen en daartoe een jobaanbod of arbeidsovereenkomst voorleggen:

"Since March 2019, access to the labour market is allowed only if OFPRA has not ruled on the asylum application within 6 months after the lodging of the application and only if this delay cannot be attributed to the applicant. This means that persons who do not lodge an asylum application, such as asylum applicants under a Dublin procedure, are excluded from access to the labour market. When they do have access, asylum applicants are subject to the law applicable to third-country national workers for the issuance of a temporary work permit. The Council of State limited the scope of these provisions by indicating in 2020 that the right to work could only be requested between the date beyond which OFPRA exceeded the 6-month period and the decision of the OFPRA, and not during the appeals stage even if the conditions are fulfilled. On the other hand, the Council of State specified in 2022 that asylum applicants under a Dublin procedure were also covered by the deadline imposed by European law and, in the absence of provisions in French law on this issue, should be able to access the labour market beyond 9 months after the first introduction of their application in France. In practice, no change has been observed. In practice, asylum applicants have very limited access to the labour market, due to a number of constraints. Prior to being able to work, the applicant must have sought and obtained a temporary work permit. To obtain this work permit, the asylum applicant has to provide proof of a job offer or an employment contract." (p. 137)

Daarbovenop kan de prefect de arbeidsmarktsituatie in de betrokken beroepssector en geografische regio mee in aanmerking nemen. De feitelijke toegang blijft bijgevolg zeer beperkt: in 2022 werden slechts 1.148 van 4.254 aanvragen om een arbeidsvergunning door asielzoekers goedgekeurd, of ongeveer 27%. Ook toegang tot beroepsopleiding wordt bemoeilijkt omdat daarvoor eveneens een arbeidsvergunning vereist is. Taalproblemen, onvoldoende of niet-erkende kwalificaties, geografische afstand, discriminatie, overkwalificatie en arbeidsuitbuiting vormen bijkomende obstakels:

"In any case, the employment situation also constrains this right. In accordance with Article R.5221-20 of the Labour Code (Ctrav), the Prefect may take into account for instance "the current and future employment situation in the profession required by the foreign worker and the geographical area where they intend to exercise this profession" to grant or deny a work permit. 30 fields of work are experiencing recruitment difficulties which justifies allowing third-country nationals to work in these without imposing restrictions. These professions are listed by region – only 6 professions are common to the whole country. In practice, Prefectures use these lists of sectors facing recruitment difficulties. Recent data on asylum applicants being able to work was not available until recently even to members of Parliament, but the legislative process regarding a bill proposed early 2023 has provided some recent figures: in 2022, out of 4,254 work permit applications submitted by asylum applicants, 1,148 were approved (27% of submissions but it represents only 0.8% of the first asylum applications recorded in prefectures in 2022). Finally, asylum applicants have a lot of difficulties in accessing vocational training schemes as these are also subject to the issuance of a work permit. [...] Asylum applicants they may also be concerned by more general obstacles to access to work which affect all migrants, such as language, qualifications, distance, labour market discrimination, overqualification, labour exploitation etc." (p. 138)

Ook de toegang tot onderwijs kent praktische obstakels. Hoewel kinderen formeel toegang hebben tot het reguliere onderwijs, bestaan er tekorten aan gespecialiseerde taal- en onthaalclasses en zijn de beschikbare middelen beperkt. Vooral in landelijke opvangcentra kunnen dergelijke voorzieningen ver verwijderd zijn. Sommige scholen verlangen bovendien een adres, wat problematisch is voor asielzoekers zonder vaste verblijfplaats. Voor jongeren van 16 tot 18 jaar is de toegang nog moeilijker omdat openbare scholen hen niet verplicht moeten toelaten:

"Barriers to an effective access to education are various. Beyond the issue of language, there are also a limited number of specialised language training or initiation classes and limited resources dedicated to these schemes. This problem is even more acute for reception centres in rural areas which simply do not have such classes close by. Moreover, some schools require an address before enrolling children and this can be an issue for asylum applicants who do not have a personal address. Finally, access to education for children aged 16 to 18 is much more complicated as public schools do not have any obligation to accept them. They may be eligible for French courses offered by charities but the situation varies depending on the municipality. Access to apprenticeship is not possible as it would imply an access to a work permit that is usually not granted to asylum applicants. As a general rule, there is no training foreseen for adults. French language courses are organised in some reception centres depending on the availability of volunteers. Young adults and adults are often forced to put aside their career or training, pending the decision on their asylum application. For young people, this represents a considerable loss of time." (p. 139)

De toegang tot gezondheidszorg vormt een bijzonder belangrijk probleem. Voor volwassen asielzoekers geldt een wachttijd van drie maanden alvorens zij onder PUMA vallen. Gedurende die eerste drie maanden hebben zij in principe enkel toegang tot dringende medische zorg. Daardoor kunnen zij niet kosteloos een gewone arts raadplegen, behalve in geval van een noodsituatie in het ziekenhuis, wat volgens het rapport tot uitstel van behandeling leidt. De wachttijd bemoeilijkt bovendien de verplichte medische screening bij opname in opvang, de toegang tot psychologische zorg en de beoordeling van kwetsbaarheid:

"Asylum applicants under the regular procedure, like any other third-country nationals below a certain income level, have access to healthcare thanks to the Universal Health Protection Scheme (PUMA). Since January 2020, the 3-month residence requirement applies to all adult asylum applicants without exception. During the first three months, they only have access to emergency health coverage (Dispositif Soins Urgents et Vitaux). Children have access to health care coverage upon arrival. After this 3-month period, asylum applicants benefit from the PUMA. The request to benefit from the PUMA is made to the social security services (CPAM) of the place of residence or domiciliation. The asylum applicant must submit documentary evidence of the 3-month residence requirement, the legality of their stay in France, their marital status and the level of their resources. As a result, during this 3-month period asylum applicants cannot see a doctor for free, except in hospitals in case of emergency, which means a postponement of treatment. Similarly, because of the 3-month residence requirement, the compulsory examination upon entry into the accommodation centres cannot be set up, psychological care is not accessible and vulnerability assessments are rendered more complicated. These 3 months without proper coverage impacts asylum applicants that also need to request a permit for medical reasons, as they are supposed to apply for that permit within exactly three months: during this period they must provide information on their medical situation and therefore consult a health professional for this, which is very complicated without health insurance." (p. 140)

Ook nadat de PUMA-dekking beschikbaar wordt, is daadwerkelijke toegang tot gezondheidszorg niet gegarandeerd. Sommige artsen weigeren patiënten met PUMA of AME te behandelen of zelfs een afspraak

te geven. Daarnaast ondervinden asielzoekers de algemene tekortkomingen van het Franse gezondheidssysteem, waaronder regionale en sociale ongelijkheden en verzadigde spoeddiensten:

"The period of validity of PUMA is one year. At the end of this period, it only be renewed if the person has a valid asylum claim certificate. Finally, some of the problems with regard to medical care are not specific to asylum applicants. Some doctors are reluctant to receive and treat patients who benefit from the AME or PUMA and tend to refuse booking appointments with them even though these refusals of care can in theory be punished. Lastly, asylum applicants are affected by general shortcomings of the healthcare system, with "social and regional inequalities", and saturation of emergency medical services." (p. 141)

Voor psychologische en psychiatrische zorg zijn de problemen nog groter. Asielzoekers kampen met een gebrek aan kennis over hun rechten en beschikbare diensten, organisatorische tekortkomingen, taalbarrières en een ongelijke geografische spreiding van het beschikbare aanbod. Veel hulpverleners weigeren niet-Franstalige patiënten omdat zij niet over de middelen beschikken om met hen te communiceren of tolken te financieren. Gespecialiseerde centra voor slachtoffers van foltering en trauma zijn volgens het rapport te weinig talrijk en geografisch ongelijk verdeeld, waardoor sommige asielzoekers meerdere uren moeten reizen voor gespecialiseerde zorg:

"In a study published in July 2023, the French NGO France terre d'asile reported that there are multiple factors at the origin of the significant psychological distress of exiled persons, and many care needs are noted by both the exiles themselves and the socio-educational teams who support them. However, in parallel they face many barriers in accessing mental health services, such as the lack of knowledge of their rights and the available services, the lack of adaptation of the health's system organisation, the language barrier, etc. There is generally difficulty in accessing the public system, as well as an unequal associative offer in level of care and geographically (urban vs rural area). The virtual absence of care provision for children is also noted. National legislation does not provide any specific guarantee for access to care related to mental health issues. Asylum applicants can theoretically benefit from psychiatric or psychological counselling thanks to their health care coverage (AME or PUMA). However, access remains difficult in practice because many professionals refuse to receive non-French speaking patients as they lack the tools to communicate non-verbally and / or the funds to work with interpreters. Victims of torture or traumatised asylum applicants can be counselled in a few NGO structures that specifically take care of these traumas. These specialised centres are however too few in France, unevenly distributed across the country and cannot meet the growing demand for treatment. The difficulties are aggravated by the geographical locations of some reception centres where accessing mental health specialists would entail several hours of travel. The general health system cannot currently cope with this adapted care for victims of torture and political violence. Regular structures lack time for consultations, funds for interpreters and training for professionals." (p. 141)

Ten slotte wordt ook de identificatie van bijzondere kwetsbaarheid volgens het rapport niet altijd effectief uitgevoerd. Het systeem focust vooral op objectieve en zichtbare vormen van kwetsbaarheid, waardoor minder zichtbare noden moeilijker worden vastgesteld. LGBTQI+-personen kunnen bijzonder kwetsbaar zijn wanneer zij geen opvang krijgen, terwijl ook personen met een handicap niet altijd in een aangepaste opvangstructuur worden geplaatst. Bovendien is er voor bijna de helft van de asielzoekers, die niet door de staat worden gehuisvest, in de praktijk geen mogelijkheid tot voortdurende monitoring van hun kwetsbaarheid:

"However, the Ceseda does not refer to vulnerability on account of sexual orientation or gender identity, therefore this is not taken into account by OFII either. In practice, LGBTQI+ persons face important difficulties when OFII does not provide them with housing, as most of the time they cannot find support in their national communities. So far, places in CADA are mostly allocated to vulnerable asylum applicants but whose vulnerability is "obvious" and visible (e.g., families with young children, pregnant women and elderly asylum applicants). The questionnaire that is used by OFII officers as part of the vulnerability assessment only focuses on "objective" elements of vulnerability, thereby hindering the identification of less visible needs. The French system does not yet foresee any specific ongoing monitoring mechanism to address special reception needs that would arise during the asylum procedure. In practice, however, social workers in reception centres have regular exchanges with the asylum applicants and may be able to identify these special vulnerabilities, should they appear during the reception phase. It is possible for accommodation centres to notify OFII of the personal situation of an asylum applicant presenting a particular vulnerability and to ask for their re-orientation to a more suitable centre. In many occasions, social workers have reported the fact that the orientation carried out by OFII did not take into account the vulnerability of some asylum applicants. For example, asylum applicants in a wheelchair have been offered accommodated in a centre without any specific access for disabled persons. However, such monitoring is impossible for almost half of asylum applicants, who are not accommodated by the State. [...] Therefore, the obligation for OFPRA and OFII to take into account the specific situation of vulnerable persons throughout the asylum procedure, including when these vulnerabilities only appear after the vulnerability assessment, should lead to new practice. The vulnerability assessment's conclusions as well as all information related to asylum applicants are to be computerised. Consequently, it should be easier to approach vulnerability in a more comprehensive way and to facilitate exchange of information. However, this is far from being effective in practice and many legal and practical measures such as trainings and provisions of tools to social workers are still lacking to allow this system to be implemented." (p. 142)

Tot slot is ook de toegang tot informatie over de procedure en sociale rechten niet volledig uniform. In opvangcentra bestaat formeel de verplichting om informatie te verstrekken over de asielprocedure, gezondheidszorg en sociale rechten, maar de wijze waarop dit gebeurt kan van centrum tot centrum verschillen. Voor personen die niet in opvangcentra verblijven, bestaat niet dezelfde structurele toegang tot dergelijke informatie en begeleiding:

"The law provides that reception centre operators are responsible for providing information to asylum seekers on: (a) their rights and obligations in the centre; (b) the asylum procedure; (c) health; and (d) social rights. [...] Upon admission in the centres, the manager has to provide the asylum seeker with any useful information regarding the conditions of their stay in the centre, in a language that they understand and in the form of a welcome booklet. These modalities can vary in practice from one centre to the other. In any case, core information about procedural rights during the asylum procedure is shared with accommodated asylum seekers on a regular basis and upon request if necessary. Each centre also has its own information procedures. [...] As some asylum seekers do not have easy access to written information, collective information sessions through activities are also organised in some reception centres." (p. 145)

Het geheel van deze bevindingen wijst aldus op een duidelijke kloof tussen de formele rechten van asielzoekers in Frankrijk en hun effectieve toegang daartoe. Vooral voor personen die niet worden opgevangen, kwetsbaar zijn, de Franse taal onvoldoende beheersen of zich in een versnelde of grensprocedure bevinden, kunnen verschillende obstakels zich cumuleren: vertraging vóór registratie, beperkte toegang tot juridische begeleiding, problemen met tolken en communicatie, gebrek aan opvang, ontoereikende financiële middelen, beperkte toegang tot arbeid en opleiding en vertraging of feitelijke belemmeringen bij medische en psychologische zorg.

Het rapport toont daarmee niet alleen afzonderlijke problemen aan, maar ook een structurele wisselwerking tussen die problemen: het ontbreken van opvang leidt bijvoorbeeld tegelijk tot minder financiële zekerheid, minder juridische en sociale begeleiding, moeilijkere identificatie van kwetsbaarheid en een slechtere feitelijke toegang tot gezondheidszorg en andere sociale rechten.

4.2.2. DE INDIVIDUELE SITUATIE IN HET LICHT VAN EEN VOLGEND VERZOEK OM INTERNATIONALE BESCHERMING

Ten tweede moet ook de bijzondere situatie van verzoeker tegen het licht gehouden worden, rekening houdend met het feit dat hij eerder in Frankrijk verschillende weigeringsbeslissingen heeft ontvangen en hij dus in de procedure van een volgend verzoek om internationale bescherming zal belanden, met ernstige gevolgen wat de toegang tot allerlei rechten betreft.

Er moet wat dat betreft ook gewezen worden op de herkomst van verzoeker uit Soedan, meer bepaald uit de stad Al Fasher, waar zich een zeer zwaarwichtige en gruwelijke genocide heeft voltrokken eind 2025,³ wat een bijkomend element is van kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker.

Ook na een eerdere afwijzing moet de verzoeker een nieuw verzoek opnieuw formeel registreren. Sinds maart 2017 moet hij daarvoor opnieuw via de SPADA passeren om een afspraak bij de GUDA te verkrijgen, net zoals bij een eerste verzoek. De prefectuur kan de afgifte van een attest van asielaanvraag echter weigeren wanneer een eerste volgend verzoek al door OFPRA werd afgewezen of wanneer het volgende verzoek uitsluitend wordt ingediend om een verwijderingsmaatregel te verhinderen:

"In order for the asylum applicant to introduce a subsequent application they must, as all asylum applicants, present themselves to the Prefecture to register their claim and obtain an asylum claim certificate. Since March 2017, the person has to go back to the orientation platform (SPADA) to obtain an appointment at the GUDA like all asylum applicants. The Prefecture can refuse to grant the asylum applicant the certificate when a first subsequent application has already been rejected by OFPRA or when a first subsequent application is submitted in order to prevent a compulsory removal order." (p. 108)

Voor een volgend verzoek gelden bovendien aanzienlijk kortere termijnen voor het indienen van de aanvraag bij OFPRA. Waar een eerste verzoek binnen 21 dagen na registratie moet worden ingediend, beschikt een verzoeker bij een volgend verzoek slechts over acht dagen. Indien het dossier onvolledig is, bedraagt de termijn om de ontbrekende elementen aan te vullen slechts vier dagen, tegenover acht dagen bij een eerste verzoek:

"In case of a subsequent application, the time period to send the completed asylum claim is shorter than in case of a first application: instead of 21 days, the asylum applicant has 8 days to introduce their subsequent claim before OFPRA. In case the claim is incomplete, the asylum applicant has 4 days, instead of 8 in case of a first application, to send missing elements." (p. 109)

Een bijzonder belangrijke vaststelling betreft de gevolgen voor opvang. Volgens het recentste AIDA-rapport is het toekennen van materiële opvangvoorwaarden aan personen die een volgend verzoek indienen niet verplicht, en wordt dit in de praktijk bijna systematisch geweigerd:

"The allocation of reception conditions is facultative for subsequent applications, and in practice almost systematically refused." (p. 109)

De beoordeling van een volgend verzoek gebeurt bovendien eerst aan de hand van een voorafgaande ontvankelijkheidsbeoordeling. OFPRA moet binnen acht dagen nagaan of er nieuwe feiten of omstandigheden zijn die de eerdere beoordeling van de gegrondheid van het verzoek kunnen wijzigen. Het

rapport benadrukt dat beide voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld: de aangevoerde feiten of omstandigheden moeten nieuw zijn én hun bewijskracht moet voldoende zijn om een gewijzigde beoordeling van de gegrondheid van het verzoek te rechtvaardigen:

"When OFPRA receives the subsequent application, it conducts a preliminary examination within 8 days in order to determine whether the subsequent application is admissible or not. The assessment of admissibility has been further interpreted by case law. The Council of State has upheld the CNDA position stating that the preliminary assessment of the admissibility of a claim must fulfil two cumulative conditions: (a) the alleged facts or circumstances must be "new"; and (b) their probative value must be such as to warrant a modification of the assessment of the well-founded nature of the claim." (p. 109)

De bewijslast bij een volgend verzoek ligt in belangrijke mate bij de verzoeker. Hij moet schriftelijk nieuwe bewijselementen of feiten voorleggen die dateren van na de beslissing van de CNDA, dan wel aantonen dat het om oudere elementen gaat waarvan hij pas nadien kennis heeft gekregen. Het rapport signaleert evenwel een belangrijke praktische moeilijkheid: het is voor verzoekers vaak moeilijk om nieuwe informatie te verkrijgen en de authenticiteit ervan aan te tonen, onder meer omdat zij vaak geen contact kunnen leggen met personen of instanties in het land van herkomst die de nodige documenten zouden kunnen bezorgen:

"To support their subsequent application, the asylum applicant must provide in writing "new evidence" or facts subsequent to the date of the CNDA decision, or evidence occurring prior to this date if they were informed of it only subsequently. In practice, it is difficult to provide evidence of new information and to prove its authenticity to substantiate subsequent claims. Asylum applicants often face difficulties in accessing the documents needed to prove new information e.g., difficulty in contacting their country of origin to obtain the evidence." (p. 109)

Een volgende belangrijke vaststelling betreft het persoonlijke interview. Tijdens de voorafgaande ontvankelijkheidsbeoordeling is OFPRA niet verplicht om de verzoeker te horen. Wanneer OFPRA oordeelt dat de nieuwe elementen de vrees voor ernstige bedreigingen of vervolging niet in voldoende mate verhogen, kan het verzoek zonder dergelijk interview niet-ontvankelijk worden verklaard. Indien het verzoek wel ontvankelijk wordt verklaard, moet het volgens de wet in de versnelde procedure worden behandeld en moet de verzoeker voor een interview worden opgeroepen. Het rapport stelt echter uitdrukkelijk vast dat de praktijk hiervan afwijkt en dat verzoekers met een volgend verzoek vaak helemaal geen interview krijgen:

"During the preliminary examination of the subsequent application, OFPRA is not obliged to interview the asylum applicant. If, after the preliminary examination OFPRA considers that this "new evidence" or facts do not significantly increase the risk of serious threats or personal fears of persecution in case of return, it can declare the subsequent application inadmissible. The decision must be notified to the asylum applicant as well as information relevant to the procedure and deadlines for lodging an appeal. On the contrary, if the subsequent application is admissible, OFPRA has to channel it under the accelerated procedure and summon the asylum applicant to an interview. So far, the practice has demonstrated that asylum applicants who lodge a subsequent application often do not get an interview." (p. 109)

Ook de beroepsfase is voor personen met een volgend verzoek minder beschermend dan bij een eerste verzoek. Hoewel beroep bij de CNDA binnen één maand mogelijk blijft, heeft dat beroep sinds de hervorming van 2018 geen automatisch schorsende werking meer. De CNDA moet het beroep bovendien binnen vijf weken behandelen. Het rapport merkt daarbij op dat negatieve beslissingen zonder zitting bij wijze van ordonnance nog steeds vaak voorkomen:

"An appeal can be lodged before the CNDA within a time period of 1 month. However, following the 2018 reform, this appeal no longer has suspensive effect. The CNDA will then have 5 weeks to issue a decision on the appeal. Negative decisions "by order" (ordonnance) continue to be common practice." (p. 110)

Het aantal volgende verzoeken is bovendien aanzienlijk en neemt volgens de cijfers van het rapport sterk toe. Van de 145.210 aanvragen die OFPRA in 2024 registreerde, waren er ongeveer 33.520 volgende verzoeken, goed voor 23,2% van alle geregistreerde aanvragen. Het rapport vermeldt dat dit aandeel in de voorgaande jaren aanzienlijk lager lag. Dit betekent dat bijna één op vier aanvragen die OFPRA in 2024 behandelde, een volgend verzoek betrof:

"Out of the total 145,210 applications registered by OFPRA in 2024, approx. 33,520 were subsequent applications, thus representing 23.2% of the total number of applications registered, compared to 15.3% in 2024, 12.9% in 2023 (18,453) and 12.3% in 2022 (16,090)." (p. 110)

De procedurele positie van de verzoeker verslechtert vervolgens nog verder wanneer ook het eerste volgende verzoek wordt afgewezen. Vanaf de kennisgeving van een negatieve OFPRA-beslissing over een eerste volgend verzoek kan de prefectuur weigeren het attest van asielaanvraag af te geven of te vernieuwen en kan zij een bevel om het Franse grondgebied te verlaten uitvaardigen. Dit geldt volgens het rapport ongeacht of OFPRA het volgende verzoek al dan niet ontvankelijk had verklaard:

"Starting from the notification of a negative decision by OFPRA on a first subsequent application, regardless of its admissibility or not, the Prefecture can refuse to deliver or renew the asylum claim certificate and can issue an order to leave French territory (OQTF)." (p. 110)

Het rapport bevestigt daarnaast dat een volgend verzoek in bepaalde gevallen onder de versnelde procedure valt en dat dit aanzienlijke gevolgen heeft voor de rechtsbescherming. Beroepen tegen negatieve beslissingen in het kader van een volgend verzoek hebben geen automatische schorsende werking. De betrokkene kan wel afzonderlijk aan de administratieve rechtbank vragen om aan het beroep bij de CNDA

alsnog schorsende werking toe te kennen. Het rapport vermeldt bovendien dat de CNDA een verzoek dat aanvankelijk onder de versnelde procedure werd behandeld, kan herkwalificeren naar de gewone procedure: "Appeals in the accelerated procedure have automatic suspensive effect, except for those where the accelerated procedure is based on: (a) safe country of origin; (b) subsequent application; and (c) threat to public order. These exceptions were added by the 2018 asylum reform and entail a loss of the right to remain on the territory upon notification of the negative decision. Asylum applicants can, however, in another separate procedure appeal before the Administrative Court within 15 days – or 48 hours in case of detention – to request that the CNDA appeal be given suspensive effect. The request to the Administrative Court has suspensive effect." (p. 94)

Ook de gevolgen voor opvang en rechtsbijstand zijn rechtstreeks verbonden met de behandeling als volgend verzoek. Het rapport stelt dat personen wier verzoek wordt afgewezen omdat het om een volgend verzoek gaat, hun verblijfsrecht kunnen verliezen en daardoor ook hun opvangrechten kunnen verliezen wanneer aan het beroep bij de CNDA geen schorsende werking wordt toegekend:

"Asylum applicants whose claims are refused on the basis of safe country of origin, subsequent application or threat to public order grounds, lose their right to residence and thus may lose their right to reception conditions, including the possibility of assistance in accommodation, if suspensive effect is not granted for their appeal before the CNDA and their right to residence temporarily restored." (p. 95)

Dit sluit aan bij de meer algemene vaststelling van het rapport dat materiële opvangvoorwaarden bij een volgend verzoek facultatief zijn en in de praktijk bijna systematisch worden geweigerd. Voor iemand die dus na een eerdere definitieve afwijzing opnieuw internationale bescherming vraagt, kan het indienen van dat nieuwe verzoek niet alleen gepaard gaan met een veel zwaardere ontvankelijkheidsdrempel, een kortere termijn voor het indienen van bewijs en een beperkte kans op een persoonlijk interview, maar ook met het feitelijk ontbreken van opvang en, na een negatieve beslissing, het verlies van het recht om op het Franse grondgebied te verblijven.

Bovenstaande elementen tonen aan dat een persoon die na een eerdere afwijzing opnieuw om internationale bescherming verzoekt, zoals verzoeker in casu, in Frankrijk kan worden geconfronteerd met een bijzonder precaire situatie: een volgend verzoek wordt aan een strikte ontvankelijkheidsbeoordeling onderworpen, verzoekers krijgen in de praktijk vaak geen persoonlijk interview en hebben slechts zeer korte termijnen om nieuwe elementen en bewijsstukken voor te leggen, terwijl opvangvoorzieningen bij een volgend verzoek facultatief zijn en volgens het rapport bijna systematisch worden geweigerd. Indien het verzoek vervolgens wordt afgewezen, kan bovendien het verblijfsrecht worden beëindigd zonder dat een beroep bij de CNDA automatisch schorsende werking heeft, waardoor ook de opvang kan wegvallen.

Tegen deze achtergrond kan de cumulatie van het ontbreken van opvang en materiële bestaansmiddelen, de beperkte toegang tot een daadwerkelijke procedurele beoordeling en het risico op verwijdering ertoe leiden dat verzoeker bij terugkeer naar Frankrijk in een situatie van materiële deprivatie terechtkomt die een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 4 van het Handvest inhoudt.

4.2.3. CONCLUSIE

In hun geheel wijzen deze elementen op aanhoudende en structurele tekortkomingen in zowel de asielprocedure als de opvang- en ondersteuningsstructuren in Frankrijk, waardoor asielzoekers, in het bijzonder kwetsbare personen en Dublin-terugkeerders, zoals verzoeker, een reëel risico lopen op extreme materiële deprivatie en op een behandeling die onverenigbaar is met menselijke waardigheid. De recentste landeninformatie toont immers aan dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk inadequaat zijn. Dit betekent dat, in geval van terugkeer naar Frankrijk, verzoeker zich omwille van zijn individuele situatie riskeert in een situatie te bevinden van extreme materiële deprivatie, buiten zijn wil om, waardoor hij niet in staat zou zijn te voorzien in zijn meest fundamentele basisbehoeften, wat hem in een situatie plaatst die hoe dan ook onverenigbaar is met menselijke waardigheid in strijd met artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Er werden in casu geen individuele garanties bekomen van de Franse autoriteiten dat verzoeker opgevangen zal worden en een adequate toegang zal hebben tot de asielprocedure.

De bestreden beslissing dient bijgevolg te worden vernietigd."

3.2. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5/2, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 16(2) en 36(1)b van de AMRR. Ook bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij dat aan de Franse autoriteiten toekomt nu een onderzoek van hun vingerafdrukken aantoont dat verzoekende partij reeds internationale bescherming in Frankrijk vroeg, de Franse autoriteiten de terugname ter kennis werd gegeven en zij de ontvangst ervan bevestigden. Verder wordt gemotiveerd dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van verzoekende partij aan Frankrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij wordt ingegaan op de persoonlijke situatie van verzoekende partij en op de algemene situatie in Frankrijk inzake de toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielprocedure. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze

hierin worden gelezen. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt ze haar niet in staat stellen zich ertegen te verdedigen wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals opgenomen in artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, blijkt dan ook niet.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.4. Verzoekende partij geeft in wezen aan niet akkoord te gaan met het standpunt van verwerende partij dat zij niet aannemelijk maakte dat een overdracht aan Frankrijk een reëel risico inhoudt dat zij in dat land zal terechtkomen in een situatie die niet verenigbaar is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM, dat op grond van artikel 52, § 3 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), eenzelfde inhoud en reikwijdte heeft en dus eenzelfde bescherming biedt als artikel 4 van dit Handvest.

3.5. De Raad benadrukt dat de verwerende partij in beginsel ten opzichte van andere EU-lidstaten mag uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Dit beginsel betekent dat lidstaten erop mogen vertrouwen dat de andere lidstaten de vreemdeling in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag, het EVRM en het Unierecht zullen behandelen. Overdracht aan een andere lidstaat is niet mogelijk, indien er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de vreemdeling als gevolg van de overdracht aan die lidstaat een reëel risico loopt op een schending van zijn grondrechten die neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De tekortkomingen moeten een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken. Dat is het geval als de levensomstandigheden een zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor de verzoeker in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Situaties van loutere onzekerheid of sterke verslechtering van levensomstandigheden volstaan niet om een overdracht tegen te houden. Bij de beoordeling moet de nadruk liggen op de situatie waarin de betrokkene zich na de overdracht zal bevinden. Indien er een risico wordt vastgesteld, kan een overdracht enkel plaatsvinden als de verantwoordelijke lidstaat individuele garanties biedt die het risico voor de betrokken persoon wegnemen (HvJ, *DO t/ Bundesrepublik Deutschland*, C-458/24, 5 maart 2026; HvJ, *Tudmur*, C-185/24 en C-189/24, 19 december 2024; HvJ, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, C-392/22, 29 februari 2024; HvJ, *Ministero dell'Interno e.a.*, C-228/21, C-254/21, C-315/21 en C-328/21, 30 november 2023; HvJ, *Jawo*, C-163/17, 19 maart 2019; HvJ, *Hamed en Omar*, C-540/17 en C-541/17, 13 november 2019 (beschikking))

3.6. Uit de uitvoerige motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij niet zonder meer is uitgegaan van het vermoeden dat de grondrechten van verzoekende partij in Frankrijk zullen worden gerespecteerd. De verwerende partij heeft, na verzoekende partij te hebben gehoord, de situatie in Frankrijk onderzocht en de verklaringen van verzoekende partij en de verslaggeving aangaande de situatie van verzoekers om internationale bescherming in deze lidstaat in aanmerking genomen. Zij heeft opgemerkt dat er wel degelijk nog bepaalde tekortkomingen werden vastgesteld, maar dat deze onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen besluiten tot het bestaan van een reëel risico op een schending van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten bij een overdracht van verzoekende partij aan de Franse autoriteiten.

3.7. Waar verzoekende partij wijst op problemen met betrekking tot de toegang tot de asielprocedure in Frankrijk wijst de Raad erop dat uit het AIDA-rapport blijkt dat Dublin-terugkeerders (thans AMMR-terugkeerders) (p.78 ev.) een “*sauf-conduit*” krijgen waarmee zij zich moeten begeven naar de vermelde Prefectuur waar zij hun verzoek om internationale bescherming kunnen indienen. Verzoekende partij die al verschillende verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend in Frankrijk en die zich gemakkelijk lijkt te kunnen verplaatsen binnen Europa, getuige daarvan haar verplaatsingen tussen Duitsland en Frankrijk om dan te reizen naar België, maakt geenszins aannemelijk dat zij omwille van persoonlijke omstandigheden moeilijk toegang zal krijgen tot de asielprocedure in Frankrijk. Ook het gegeven dat op sommige plaatsen de registratie van een verzoek om internationale bescherming enige tijd in beslag kan nemen laat geenszins toe te besluiten dat verzoekende partij verhinderd zal worden een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk in te dienen, temeer uit het AIDA-rapport (p. 46) eveneens blijkt dat de Franse autoriteiten inspanningen leveren om de registratie van asielverzoeken vlotter te laten verlopen. Zo

blijkt dat de gemiddelde wachttijd voor een afspraak om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in 2024 2.7 dagen bedroeg, dat over het algemeen de termijn van drie dagen gerespecteerd wordt en blijkt eveneens dat het Franse gerecht ingrijpt wanneer wachttijden in bepaalde plaatsen toch uit de hand lopen. Gelet op het feit dat zij geen moeite lijkt te hebben om zich te verplaatsen tussen verschillende lidstaten hetgeen toch enige mate van (financiële) zelfredzaamheid inhoudt maakt verzoekende partij bovendien evenmin aannemelijk dat zij tijdens de eventuele afwachting van de registratie van haar verzoek om internationale bescherming op straat zal belanden. Het is immers aan de verzoekende partij om aan te tonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die haar specifiek betreffen en die, indien zij wordt overgedragen, ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waardoor zij niet kan voorzien in haar belangrijkste basisbehoeften, zoals wonen, eten en wassen, en waardoor haar lichamelijke of geestelijke gezondheid zou worden geschaad of haar leefomstandigheden mensonwaardig zouden worden (punten 90 tot en met 92 van het arrest *Jawo*). *In casu* toont de verzoekende partij, die voor haar komst naar België meerdere jaren in Frankrijk heeft verbleven en bovendien bij machte bleek om zich doorheen Europa te verplaatsen, zulks evenwel niet aan.

De Raad benadrukt verder dat verzoekende partij al verschillende keren een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Frankrijk zodat geenszins blijkt dat zij gewag kan maken van persoonlijke ervaringen inzake een moeilijke toegang tot de asielprocedure in Frankrijk. Zij laat ook na op concrete wijze aannemelijk te maken dat zij geen onderdak had. Eerder blijkt uit haar persoonlijke ervaringen dat zij wel degelijk toegang kreeg tot de asielprocedure en zij niet verstoken was van opvang, en dit ondanks het feit dat zij meerdere verzoeken om internationale bescherming indiende en de mogelijkheid tot opvang dan beperkt kan worden. Dat zij omwille van de afwijzing van haar eerdere verzoeken om internationale bescherming een nieuw verzoek zal moeten indienen, de afgifte van het registratiebewijs ervan mogelijks geweigerd kan worden en zij niet zonder meer toegang zal hebben tot opvang, houdt ook geenszins in dat Frankrijk haar volgend verzoek niet conform zijn internationale verplichtingen zal behandelen. Een verzoeker die een volgend verzoek om internationale bescherming indient geniet blijkens de Verordening (EU) 2024/1348 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en tot intrekking van Richtlijn 2013/32/EU (de Asielprocedure Verordening of verkort APR) ook niet zonder meer dezelfde behandeling als een verzoeker die een eerste verzoek om internationale bescherming indient. Met haar bemerkingen inzake de behandeling van volgende verzoeken om internationale bescherming en de gevolgen voor opvang en rechtsbijstand toont zij niet aan dat de Franse autoriteiten niet conform de APR-Verordening en de Opvangrichtlijn 2024/1346 handelen. Er blijkt ook niet dat verzoekende partij, indien zij van mening is dat haar volgend verzoek niet correct wordt behandeld, zij daarover niet kan klagen bij de Franse autoriteiten of dat dergelijke klacht bij voorbaat zinloos is.

Waar zij verwijst naar een mogelijks moeilijke toegang tot de procedure wegens het gebrek aan een vaste verblijfplaats, wijst de Raad er vooreerst op dat uit de geciteerde passage naar voren komt dat het opgeven van een adres niet verplicht is en verder kan uit deze passage ook niet afgeleid worden dat het niet opgeven van een adres betekent dat het verzoek om internationale bescherming niet geregistreerd wordt. Er wordt enkel aangegeven dat de opgave van een adres wel belangrijk is voor het vlotte verloop van de procedure en een adrescertificaat nodig is om gebruik te kunnen maken van bepaalde sociale voordelen, zoals de *Protection Universelle MALadie – PUMA*. (p. 47). Naast het feit dat aldus niet blijkt dat het niet opgeven van een adres *ipso facto* betekent dat het verzoek om internationale bescherming niet geregistreerd wordt, maakt verzoekende partij voorts ook geenszins aannemelijk dat zij, die voor haar komst naar België gedurende meerdere jaren in Frankrijk verbleven heeft, niet in de mogelijkheid zal zijn om een adres op te geven.

Verzoekende partij die voorts door Frankrijk wordt teruggenomen in toepassing van de artikelen 16(2) en 36(1)b van de AMRR, toont de relevantie van haar verwijzingen naar passages met betrekking tot de grensprocedure *in casu* niet aan.

Verzoekende partij wijst voorts dan wel op problemen inzake tolken en vertaling, maar zij gaat er geheel aan voorbij dat de door haar aangehaalde passage evenzeer vermeldt dat, zo zich dergelijke problemen voordoen, er juridische bescherming wordt gegeven (p. 57). Verzoekende partij toont aldus niet aan dat bij een eventuele gegronde klacht dienaangaande, haar beroep bij voorbaat geen kans op slagen heeft.

Verder kan uit de door haar geciteerde passages over de toegang tot juridische bijstand niet blijken dat op dit gebied sprake is van zodanige gebreken of onrechtmatigheden dat hierom niet meer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. De Raad wijst erop dat het citaat betrekking heeft op de regelgeving zoals die gold onder de richtlijn 2013/32/EU. Het loutere feit dat uit het citaat blijkt dat de meerderheid van de interviews plaatsvonden zonder de aanwezigheid van een derde partij maakt geenszins dat de Franse autoriteiten de Europese regelgeving zoals die gold op dat moment niet respecteren, temeer uit de citaten blijkt dat hoe dan ook (minstens basis) informatie en bijstand wordt gegeven aan asielzoekers (zowel degenen die in opvang verblijven als degenen die niet in opvang verblijven) en uit de citaten niet blijkt

dat dit niet conform artikel 19 van voormelde richtlijn zou zijn. De Raad wijst er verder op dat voormelde richtlijn niet dwong tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de eerste, bestuurlijke fase van een verzoek om internationale bescherming (cfr. artikel 20.2 van de richtlijn). Verder blijkt dat ook de thans van kracht zijnde artikelen 16 en 17 van de APR-verordening in bepaalde omstandigheden toelaten dat de verzoeker wordt uitgesloten van kosteloze juridische counseling en kosteloze rechtsbijstand tijdens de administratieve procedure als de beroepsprocedure wanneer het ondermeer gaat om een tweede of volgend verzoek, het beroep geen reële kans van slagen heeft of als oneigenlijk gebruik van het recht wordt gezien of de verzoeker reeds werd bijgestaan of vertegenwoordigd door een juridisch adviseur. Verzoekende partij, die al drie verzoeken om internationale bescherming in Frankrijk heeft ingediend die allen werden afgewezen en die geenszins concreet aannemelijk maakt dat zij in Frankrijk verstoken is gebleven van rechtsbijstand, maakt geenszins aannemelijk dat, zo zij geen toegang heeft tot kosteloze juridische counseling of bijstand, dit in strijd is met de Europese regelgeving. Verder blijkt dat in 2025 meer dan 95% van de aanvragen voor kosteloze juridische bijstand in de beroepsfase goedgekeurd werden (p. 67) en verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat, zo haar op onrechtmatige wijze juridische bijstand in de beroepsprocedure wordt geweigerd, zij zich daarover niet kan beklagen en haar beroep hiertegen bij voorbaat onsuccesvol zal zijn (p.66: *“The refusal to grant legal aid may be challenged before the President of the CNDA”*).

Naast het gegeven dat de bemerking dat advocaten wegens onderbetaling geen kwalitatief werk zouden leveren niet ondersteund wordt door concrete gevallen die de veronderstellingen in het rapport onderbouwen (cfr. EHRM, *X t. Duitsland*, 7 november 2017, § 32 ev), laat staan dat, zo dit zo is, niet blijkt dat dit om een structureel probleem gaat dat dan nog maakt dat beroepen bij voorbaat geen kans van slagen hebben, wijst de Raad erop dat asielzoekers vrij zijn in hun keuze van advocaat (p. 66) en uit niks blijkt dat verzoekende partij, die al verschillende asielprocedures in Frankrijk doorlopen heeft, zich niet kan wenden tot een advocaat van haar keuze. Verder verhindert niks verzoekende partij, gelet op het feit dat zij zich gemakkelijk lijkt te kunnen verplaatsen, om in afdoende contact te staan met haar advocaat met het oog op een goede voorbereiding.

Verder blijkt dat de verwerende partij erkent dat er bepaalde pijnpunten bestaan in het Franse opvangsysteem maar oordeelt zij dat dit niet leidt tot de vaststelling dat er dermate structurele tekortkomingen zijn waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de AMRR-verordening aan Frankrijk worden overgedragen per definitie terechtkomen in een situatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Door het louter citeren van enkele van de passages uit het AIDA-rapport waarin wordt ingegaan op de opvangsituatie in Frankrijk, waarvan evenwel kan worden aangenomen dat verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden, toont verzoekende partij nog niet aan dat de beoordeling die verwerende partij op basis van deze vermeldingen in het AIDA-rapport heeft gedaan onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Uit lezing van het rapport blijkt immers dat, hoewel er inderdaad sprake is van asielzoekers die geen opvang krijgen, er geen sprake is van overbevolking, het vooral voor alleenstaande mannen en vrouwen moeilijk is om opvang te verkrijgen, dat 2,5% van de opvangcapaciteit vacant was en dat Frankrijk inspanningen doet om de opvangcapaciteit te verhogen. Zo wordt gesteld dat er verschillende programma's zijn die in noodopvang voorzien (pp. 129-135). Zoals hoger reeds gesteld heeft verzoekende partij aangetoond dat zij zich makkelijk kan verplaatsen zodat het gegeven dat zij zich mogelijks moet begeven naar een specifieke opvangplaats geen hinderpaal vormt om opvang te verkrijgen. Haar verwijzing naar het feit dat de financiële ondersteuning die gegeven wordt niet afdoende is om op de private huurmarkt te huren doet aan voorgaande niks af. Verder herhaalt de Raad dat de Opvangrichtlijn 2024/1346 voorziet dat opvang beperkt of ingetrokken kan worden wanneer het gaat om een volgend verzoek, voor zover de verzoeker daardoor niet in een situatie strijdig met artikel 4 van het Handvest terechtkomt. Er blijkt niet dat verzoekende partij in dergelijke situatie terecht zal komen, dit samen met de vaststelling dat verzoekende partij voor haar komst naar België meerdere jaren in Frankrijk verbleven heeft en uit niks blijkt dat zij aldaar niet in staat was om in haar basisbehoeften zoals onderdak te voorzien. Verder kan uit het AIDA-rapport afgeleid worden dat de levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen in het reguliere netwerk adequaat zijn en dat de levensomstandigheden in de noodcentra van vergelijkbare aard zijn (pp. 135-136). Dat er verder bemerkingen worden geplaatst bij de voorzieningen in de opvang doet aan voorgaande geen afbreuk. Er wordt daarmee immers niet aangetoond dat de opvangvoorzieningen in Frankrijk structureel en dermate inadequaat zijn derwijze dat dit inhoudt dat een verzoeker aldaar een behandeling strijdig met artikel 4 van het Handvest dreigt te ondergaan. Het loutere feit voorts dat de financiële ondersteuning die een verzoeker krijgt niet volledig vrij kan worden aangewend maakt ook geenszins dat daarmee is aangetoond dat de verzoeker in een situatie van verregaande materiële deprivatie terechtkomt. Hoewel niet ontkend kan worden dat lacunes bestaan in het opvangsysteem toont de verzoekende partij met haar betoog, en ook waar zij verwijst naar de gemiddelde verblijfsduur in een opvangcentrum, niet aan dat zij geen toegang zal kunnen krijgen tot een (al dan niet voorlopige) opvangfaciliteit, indien zij daar werkelijk nood aan heeft. Verzoekende partij heeft niet aannemelijk gemaakt dat de opvangproblemen in Frankrijk dermate structureel en ernstig zijn, dat bij overdracht aan Frankrijk sprake is van een reëel risico op een met artikel 4 van het Handvest strijdige

behandeling. Daarbij hebben de Franse autoriteiten met de bevestiging van de kennisgeving inzake terugname aangegeven dat zij zich zullen houden aan de internationale verplichtingen die voortvloeien uit de verdragen en Europese richtlijnen die horen bij het behandelen van een verzoek om internationale bescherming. Als verzoekende partij toch problemen ondervindt met betrekking tot opvangvoorzieningen of anderszins, dan dient zij hierover te klagen bij de Franse autoriteiten. Verzoekende partij toont niet aan dat klagen niet mogelijk of bij voorbaat zinloos is.

Ook met haar verwijzing naar kritische bemerkingen inzake de toegang tot de arbeidsmarkt en opleiding/onderwijs dient vastgesteld dat, voor zover deze citaten al op de situatie van verzoekende partij van toepassing zouden zijn, zij daarmee evenmin aantoonst dat zij in Frankrijk in een situatie van verregaande materiële deprivatie terechtkomt die maakt dat zij niet in haar basisbehoeften zal kunnen voorzien.

Verder blijkt niet dat verzoekende partij enig gezondheidsprobleem heeft – zij verklaarde immers dat zij in goede gezondheid verkeerde en ook de centrumarts stelde geen medische problemen vast – zodat zij niet aantoonst dat haar overdracht naar Frankrijk omwille van enige medische problematiek een schending oplevert van artikel 4 van het Handvest. Dit alles temeer verzoekende partij met haar betoog ook niet aantoonst dat zij – voor zover zij dit nodig zou hebben – verstoken zou blijven van de benodigde medische hulp in Frankrijk. Uit het AIDA-rapport (p.140 ev) blijkt immers dat volwassen asielzoekers tijdens de eerste drie maanden hoe dan ook toegang hebben tot dringende medische hulpverlening. Nadien krijgen ze via PUMA toegang tot de ganse gezondheidszorg. Verder blijkt dat personen met een laag inkomen en die nog wachten op PUMA zich ook kunnen richten tot PASS van het dichtstbijzijnde hospitaal. Daar krijgen zij de nodige medische hulp alsook een medisch attest om hun aanvraag voor de medische verzekering te versnellen. Hoewel er sprake kan zijn van moeilijkheden en vertragingen in de toegang tot gewone medische hulp en van dokters die weigeren om mensen te helpen die onder AME of PUMA vallen, kan geenszins blijken dat er structurele tekortkomingen zijn wat betreft toegang tot noodzakelijke medische hulp in Frankrijk. Ook meer specifiek wat mentale hulpverlening betreft, blijkt dat asielzoekers via AME of PUMA toegang hebben tot psychiatrische of psychologische begeleiding. Het gegeven dat hulpverleners soms patiënten weigeren waarvan zij de taal niet begrijpen, laat geenszins toe te besluiten dat asielzoekers die mentale hulpverlening nodig hebben, hiervan verstoken blijven. Dit alles nog temeer er ook via NGO-structuren mentale hulpverlening wordt gegeven aan asielzoekers. Ook hier wordt melding gemaakt van problemen inzake toegang doch algehele lezing wat betreft toegang tot medische zorg in Frankrijk voor asielzoekers leert dat geenszins kan blijken dat voor zover er sprake is van medische problemen die zorg behoeven, verzoekende partij in Frankrijk daarvan verstoken zal blijven op een manier waardoor er sprake kan zijn van een schending van artikel 4 van het Handvest. Met de aangehaalde passages uit het AIDA-rapport wordt niet aangetoond dat verzoekers om internationale bescherming die ernstige medische problemen hebben de noodzakelijke medische zorgen zouden worden geweigerd of zij geen mogelijkheden hebben om toegang te krijgen tot de voor hen noodzakelijke medische zorgen.

De Raad benadrukt nog dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Het begrip *“uitzonderlijke gevallen”* werd nader omschreven in de zaak *Paposhvili / België* (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: *“183. The Court considers that the ‘other very exceptional cases’ within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.”* (Het Hof oordeelt dat onder *“andere zeer uitzonderlijke gevallen”* zoals bedoeld in de zaak *N v. Verenigd Koninkrijk* die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM dienen begrepen te worden de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.).

In casu maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij in Frankrijk omwille van medische redenen in een situatie strijdig met artikel 3 EVRM dreigt terecht te komen.

Verzoekende partij maakt met haar loutere verwijzing naar haar nationaliteit en de ontwikkelingen in haar land van herkomst voorts ook geenszins aannemelijk dat zij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft zodat haar verwijzing naar passages met betrekking tot de identificatie van bijzondere kwetsbaarheid en de behandeling van dergelijke personen *in casu* niet relevant is.

Tenslotte kan uit het citaat met betrekking tot de toegang tot informatie over de procedure en sociale rechten niet blijken dat de Franse autoriteiten niet voldoen aan hun verplichtingen ter zake en verzoekende partij, die al drie verzoeken om internationale bescherming in Frankrijk heeft ingediend, maakt ook niet aannemelijk dat zij onvoldoende kennis heeft van de procedure en haar sociale rechten derwijze dat zij aldaar dreigt in een situatie strijdig met artikel 4 van het Handvest te belanden.

3.8. Het middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd besproken, is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op vierentwintig augustus tweeduizend zesentwintig door:

S. DE MUYLDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
----------------	---

L. REMY,	toegevoegd griffier.
----------	----------------------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

L. REMY

S. DE MUYLDER